Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

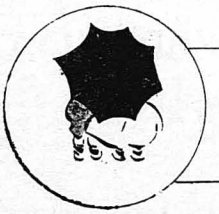

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Β'.

Η Σοφία Ἀρνοῦ πρὸς τὸν Μπελανζέ.

"Ω! Ἔχω πολλὰ παράπονα μαζύ σου, γλυκέ μου ἄγγελε!... Ναί, φίλε μου, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς σου στὸ Παρίσι μοῦ φέρθηκες μὲ μεγάλη ἀδιαφορία. Δὲν ἤρθες νὰ μὲ δῆς παρὰ μιὰ φορὰ μόνο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ κάθε μέρα ἐρχόμουν ἀναζητῶντας σας... Μοιάζω φαίνεται, μὲ τ' ἀφοσιωμένα σκυλιὰ τὰ ὁποῖα γλείφουν τὸ χέρι τοῦ ἀφέντη τους, ὅταν αὐτὸς τὰ χτυπάει μ' ἐκείνο... Ἀ! πολλὲς φορὲς σκέφτηκα ν' ἀφήσω τὸν πόνο μου νὰ ξεσπάση καὶ ν' ἀρχίσω νὰ κλαίω μὲ λυγμούς... Μὰ εἶπα μέσα μου: «Τί θὰ σ' ὠφελήσουν τὰ δάκρυα, Σοφία;...» Μὰ εἶχα δίκηο γιατί, ἀλλοίμονο! πολλὲς φορὲς ὥς τώρα ἔχω κλάψει καὶ μπροστά σου μάλιστα, χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ σὲ κάνω νὰ μ' ἀγαπήσης...

Προτίμησα λοιπὸν νὰ φύγω καὶ πάλι ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ νὰρθῶ καὶ πάλι σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη γωνιὰ τῆς γῆς, ὅπου ἔχω στήσει τὸ βωμὸ τῆς λατρείας σου...

Χαῖρε, αἰώνιε καὶ παληέ μου φίλε... Μὴν ξεχνᾶς ποτὲ πὼς ὑπάρχει σὲ μιὰ γωνιὰ αὐτῆς τῆς γῆς ἕνα πλᾶσμα ποὺ σ' ἀγαπάει τρελλὰ καὶ τρυφερὰ καὶ ποὺ θὰ σ' ἀγαπάη ὥς τὸν τελευταῖο του στεναγμό, ὥς τὴν τελευταία του στιγμή. Καὶ τὸ πλᾶσμα αὐτὸ εἶνε

Η ΣΟΦΙΑ ΣΟΥ.

* * *

Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα Μπωαρναί.

Ἀναλογίζομαι ἀδιάκοπα ἐδῶ στὴ μακρυνὴ ἀπ' τὸ Παρίσι, ὅπου βρίσκεσαι, Ἰταλία, τὰ φιλήματά σου, τὰ δάκρυά σου, τὴν ἀξιολάτρευτη ζήλεια σου... Τὰ θέλγητρά σου, ὦ ἀσύγκριτη Ἰωσηφίνα, ἀνάβουν μέσ' στὴν καρδιά μου καὶ στὶς αἰσθήσεις μου μιὰ φλόγα ποὺ μὲ φουντώνει καὶ μὲ καίει ὁλόκληρο...

Πότε ἐπὶ τέλους, ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἔννοια, ἀπερίσπαστος ἀπὸ κάθε φροντίδα, θὰ μπορέσω νὰ ζήσω κοντά σου, νὰ μὴν ἀγαπῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα καὶ νὰ μὴ συλλογίζωμαι παρὰ μόνο τὴν εὐτυχία σου;

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ, νοιώθω πὼς σ' ἀγαπάω χίλιες φορὲς περισσότερο ἀπὸ πρίν... Ναί, κάθε ἡμέρα ποὺ περνάει σ' ἀγαπάω πιὸ πολὺ καὶ δὲν ξέρω ἔτσι σὲ ποιὸ σημεῖο θὰ μὲ φέρη ἡ ἀγάπη σου...

Ἀσφαλῶς θὰ μὲ κάνη νὰ τρελλαθῶ...

Καὶ τώρα ἄφησέ με νὰ σοῦ κάνω μερικὲς συστάσεις...

Φρόντιζε νὰ εἶσαι λιγώτερο ὡραία, λιγώτερο χαριτωμένη, λιγώτερο τρυφερή, προπάντων λιγώτερο καλὴ καὶ νὰ μὴ ζηλεύης καὶ νὰ μὴ κλαῖς ποτέ... Τὰ δάκρυά σου μὲ κάνουν νὰ χάνω τὸ λογικό μου... Ἐξ ἄλλου γιατί ζηλεύεις, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρεις ὅτι κάθε σκέψις μου εἶνε δική σου... Φρόντιζε ν' ἀναπαύσαι καλὰ γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ γρήγορα ἡ ὑγεία σου...

Σοῦ στέλνω χίλια φιλήματα... Φιλάω ὅλους τοὺς δικούς σου, ἀκόμα καὶ τὸ σκύλο τὸν «Τυχερό», παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθεια ποὺ ἔχει πρὸς ἐμένα.

* * *

Τοῦ ἰδίου πρὸς τὴν ἰδία.

Ξυπνάω μὲ τὴ σκέψι μου πλημμυρισμένη ἀπὸ σένα... Ἡ ἀνάμνησι ἡ δική σου καὶ τῆς μεθυστικῆς βραδυᾶς ποὺ περάσαμε χτὲς μαζὺ δὲν μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ καθόλου... Γλυκειὰ καὶ ἀσύγκριτη Ἰωσηφίνα, τί μεγάλο κακὸ ἔχεις κάνει στὴν καρδιά μου; Μόλις θυμώσεις, μόλις σὲ βλέπω θλιμμένη ἢ ἁπλῶς ἀνήσυχη, ἡ ψυχή μου συντρίβεται ἀπὸ τὴν ὀδύνη της καὶ δὲν βρίσκω πειὰ οὔτε στιγμὴ ἀναπαύσεως... Ὅταν πάλι σὲ φιλῶ καὶ θέλω νὰ ρουφήξω ἀπ' τὰ χείλη σου, ὅλη τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς, νοιώθω μιὰ φλόγα νὰ μὲ περνάη ὁλόκληρο καὶ νὰ μὲ λυώνη...

Φεύγω σήμερα τὸ ἀπόγευμα, πηγαίνοντας νὰ συναντήσω τὰ στρατεύματά μου στὸ Ρῆνο. Ὅπως μοῦ ὑποσχέθηκες, σὲ περμένω πρὶν φύγεις γιὰ νὰ σ' ἀποχαιρετήσω... Ἐντωμεταξύ, μιόντόλτσε ἀμὸρ (γλυκειά μου ἀγάπη), δέξου ἕνα ἑκατομμύριο φιλήματα. μὰ μὴ μοῦ δίνεις κανένα δικό σου, γιατί μοῦ καίνε τὸ αἷμα...

* * *

Ἡ κ. Ντ' Ἐπιναὶ πρὸς τὸ σύζυγό της.

Πῶς! φίλε μου! ἄγγελέ μου! ἔφυγες; Πῶς μπόρεσες νὰ μ' ἀφήσης γιὰ ἕξη μῆνες; Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ ν' ἀνθέξω σὲ μιὰ τόσο μεγάλη ἀπουσία... Ἔφυγες μόλις πρὸ τεσσάρων ὡρῶν κι' ὁ χωρισμός σου μοῦ εἶνε κιόλας ἀνυπόφορος... Πλήττω θανάσιμα χωρὶς ἐσένα... Παρακάλεσα τὴν κ. ντὲ Μωπεοῦ νὰ ἔρχεται νὰ μοῦ κρατάη συντροφιά, μὰ εἶνε ζήτημα κατὰ πόσον θὰ μπορέση κι' αὐτὴ νὰ μὲ διασκεδάση, ἔστω κι' ἐλάχιστα... Ὤ! τρυφερέ μου φίλε!... Θὰ μὲ συγχωρήσης ἂν καταραστῶ τὴν ἀφορμὴ ποὺ μ' ἐμπόδισε νὰ σ' ἀκολουθήσω στὸ ταξεῖδι σου; Ναί, καταριέμαι τὸ παιδὶ ποὺ ἔχω μέσ' στὰ σπλάχνα μου γιατί μὲ κρατάει ἐδῶ μακρυά σου... Τί τρομερὴ λέξις γιὰ μιὰ μητέρα...

Τώρα θὰ περνάω τὶς ἡμέρες μου μὲ τὸ νὰ σοῦ γράφω καὶ τὶς νύχτες μου μὲ τὸ νὰ σὲ συλλογίζωμαι... Μὰ θέλω νὰ μοῦ γράφης καὶ σὺ κάθε μέρα... Προπάντων φρόντιζε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ὑγεία σου... Μὴν ξεχνᾶς ἄλλωστε ὅτι ἡ ζωή μου εἶνε συνδεδεμένη μὲ τὴ δική σου... Θὰ πέθαινα ἀμέσως, ἂν πάθαινες ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ κακό... Χαῖρε, φίλε μου... Ὤ! ἂν ὑποφέρεις ὅσο κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χωρισμό μας, σὲ λυπᾶμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...

* * *

Ὁ κόμης τοῦ Ἔσσεξ πρὸς τὴ βασίλισσα Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας.

Ὦ πολυλατρεμένη μου καὶ μεγάλη μου ἄνασσα, μὴ μὲ ἀπομακρύνετε πειὰ ἀπὸ κοντά σας, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ κάνω μιὰ μεγάλη πρᾶξι ποὺ θὰ μ' ἀναδείξη ἥρωα. Τὰ δυὸ παράθυρα τοῦ δωματίου σας, εἶνε οἱ δυὸ πόλοι τῆς ὑπάρξεώς μου. Ὅσο διάστημα κι' ἂν εὐαρεστηθεῖ ἡ Μεγαλειότης σας νὰ μὲ κρατήση κοντά της, ἂς μὴν φοβηθεῖ ὅτι θ' ἀλλάξω στὸ παραμικρό. Θὰ μείνω ἐντελῶς ἀμετάβλητος. Δὲν θέλω νὰ χαθῶ σὰν τὸ ἄστρο ποὺ σβύνει, ἀλλὰ σὰν τὸ κερὶ ποὺ λυώνει κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου. Κι' ὁ ἥλιος ὁ δικός μου εἴστε σεῖς, Μεγαλειοτάτη... Θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν ἂν ἡ Μεγαλειότης σας ἐξακολουθήσει καὶ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶ... Μπορεῖτε βέβαια σὲ κάθε στιγμὴ νὰ διατάξετε τὸ θάνατό μου, μὰ ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἴστε, δὲν ἔχετε τὴ δύναμι νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ...

* * *

Ὁ Ἐρρῖκος ὁ IV πρὸς τὴ μαρκησία ντὲ Βερνέϊγ.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή μου θὰ εἶνε πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ μένα, γιατί θὰ κοιμηθῆ μαζύ σας. Φαντασθῆτε πόσο τὴ ζηλεύω. Κοιμόμουν ὅταν ἔξαφνα ξύπνησα πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν ἀνάμνησί σας κι' ἀμέσως σηκώθηκα γιὰ νὰ σᾶς γράψω... Βλέπετε λοιπὸν πόσο σᾶς ἀγαπάω... Καὶ στὸν ὕπνο μου ἀκόμα σᾶς συλλογίζομαι... Ὅ,τι κάνω, ἅμα δὲν ἔχει σχέσι μὲ σᾶς, τὸ κάνω μὲ φρίκη καὶ μ' ἀποστροφή... Θὰ ντυθῶ ἀμέσως καὶ θἀρθῶ νὰ περιμένω κάτω ἀπ' τὸ διαμερισμά σας, γιὰ νὰ σᾶς δῶ μόλις θ' ἀνοίξετε τὰ παράθυρά σας τὴν αὐγή.

Καλημέρα, ἀγάτη μου... Φιλάω τὰ μικρὰ κοικλίστικα ποδαράκια σας.

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Κάλλιο νὰ γυρίση κανεὶς πίσω παρὰ νὰ ἐξακολουθήση τὸ στραβὸ δρόμο. Λουκιανός

— Πρὶν γίνει κανεὶς τιμονιέρης πρέπει νὰ μάθη νὰ τραβάη κουπί. Ἀριστοφάνης

— Τὸν ὀκνηρὸ τὸν ἀποστρέφονται καὶ θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. Ἡσίοδος

— Τὰ κράτη εὐτυχοῦν μόνον ὅταν τιμωροῦνται ἡ ἀδικίες. Πλάτων

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ κ. Δονιλόβνα ἦταν πραγματικὰ παιδοκτόνος καὶ θὰ μάθετε παρακάτω ὑπὸ ποιὲς τρομερὲς περιστάσεις διέπραξε τὸ φόνο.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ λοχαγοῦ τὴν ἐσινέτισαν κάπως καὶ τὴν ἔκαμαν νὰ σκεφτῆ ποιὸν μεγάλο κίνδυνο διέτρεχε, ἂν παράκουε στὴν παραγγελία τοῦ παλαιοῦ της φίλου.

Ἔδειχνε λοιπὸν μεγάλη στοργὴ γιὰ τὸ παιδί της καὶ δὲν ξεκολλοῦσε καθόλου ἀπὸ κοντά του, πρὸς ὑπερβολικὴ ἱκανοποίησι τοῦ πρίγκηπος, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε—στὴν πραγματικότητα αὐτὸς—τὸ γυιό του.

Ἀλλά, καθὼς θὰ ἰδοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο, ἡ ἀγάτη τῆς Μαρίας Δονιλόβνας ἦταν πλαστὴ καὶ δὲν ἄφησε νὰ ξεσπάση ἡ θηριωδία της κατὰ τοῦ ἀθώου πλάσματος ποὺ εἶχε φέρει στὴ ζωή...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.